

[Gert Petersen.]

underlig vis fået noget at vide om det. Man skriver i Neue Zürcher Zeitung: så meget desto mere bemærkelsesværdigt er det, at de seks enstemmigt har godkendt denne beretning og dermed også de forslag, som indeholdes i den, ifølge en meddelelse til pressen. Altså: de seks har her lagt sig fast på en bestemt udenrigspolitik, i dette tilfælde: i Mellemøstspørgsmålet. Man arbejder også med det i spørgsmålet om Europapolitikken. Der kan komme afrikanske spørgsmål, der kan komme amerikanske, alle mulige spørgsmål ind i det, idet man vil arbejde på, at de seks skal lægge sig fast på en bestemt udenrigspolitik.

Det andet eksempel drejer sig om anerkendelsen af de seks fra østlandenes side. Her skrev Neue Zürcher Zeitung den 15. maj:

„Den anden økonomiske del af beretningen — fra den politiske komité om sikkerhedskonferencen — blev drøftet i tilstedeværelse af kommissionspræsident Malfatti. Et hovedproblem drejer sig om, at Fællesskabet stadig ikke er anerkendt af øststaterne og ønsker at bringe dette i orden“.

To dage senere følger Berlingerens meddelelse, som jeg henviste til, om, at Fællesskabet vil forlange en sådan anerkendelse for at acceptere en europæisk sikkerhedskonference. Det er at drive udenrigspolitik. Det er fællesmarkedet som en udenrigspolitisk blok. Vi ser altså, at det er i gang, og det vil være nået langt, inden vores tiltræden bliver aktuel. Det vil sige, at skinnerne er lagt, og så kan hr. Niels Helveg Petersen og jeg selv komme ind, og vi kan råbe og skrike; vi kan ikke få det lavet om, når først skinnerne er lagt og toget kører.

(Kort bemærkning).

Poul Schlüter: Hr. Sigsgaards sidste hektiske indlæg kræver et svar. Hr. Sigsgaard gjorde sig store anstrengelser for at skabe det indtryk, at de, som i Danmark var modstandere af fællesmarkedet, næsten ikke kunne komme til orde med deres synspunkter, mens han sagde, at man kunne regne med, at der for statsmidler ville blive ført kampagne for indtræden, idet alt skulle gøres for at sikre Danmarks indgang i fællesmarkedet. Men sådan er det jo ikke. Hr.

Sigsgaard kommer jo til orde. Når man læser dagspressen i denne tid, kan man konstatere, at adskillige af vore større blade fører en klar linje imod, ensidigt, og det er de naturligvis i deres ret til. Går vi til tv, går vi til radio, kommer alle synspunkter til orde. Hr. Sigsgaard er ofte i radioen eller på tv-skærmen, også for at redegøre for sit standpunkt til fællesmarkedet.

Efter min mening ville det være fuldstændig grotesk, hvis vi for første gang i Danmark skulle bruge statsmidler til at finansiere politiske kampagner, som føres af de enkelte partier. Der er udsendt oplysende pjecer allerede, og det kan man fortsætte, men det ville da være fuldstændig grotesk, hvis folketinget med måske 5/6 majoritet vedtager en lov om dansk tilslutning til fællesmarkedet, mens mindre end 1/6 stemte imod, at så begge parter — og hvem er de så? — skulle have ligelige statsmidler til at føre subjektive kampagner. Lad os ikke komme ind på det. Lad os sikre, at alle meninger kan komme til udtryk, sådan er det også i dag, men lad os overlade det til folketingets medlemmer, til partierne og til de folkelige bevægelser at føre de subjektive kampagner, de har lyst til, og som de er i deres gode ret til. Det skal statsmidler ikke finansiere.

Poul Dam: Jeg beklager, at jeg må forlænge debatten ved ganske kort at motivere, hvorfor jeg for en gangs skyld ikke kan følge min ven hr. Aksel Larsen i hans anbefaling af at stemme for hr. Sigsgaards ændringsforslag til den interessante firkantede dagsorden, hr. Ivar Nørgaard har foreslået. Jeg tror ikke, at det på noget område er statens opgave at understøtte propaganda af den ene og den anden art. Jeg har i finansudvalget været med til at stemme imod den statspropaganda for fællesmarkedet, som finansieres via udenrigsministeriet, og jeg mener også, man skal gå imod en statspropaganda imod fællesmarkedet. Kampen mod fællesmarkedet skal føres af det danske folk, og det bliver den også nok.

For øvrigt vil jeg sige, at jeg synes, det er meget spændende at se hr. Sigsgaards enorme tillid til det parlamentariske system. Hr. Sigsgaard har mange venner, som tvivler på, hvad der foregår her i huset, og som mener, at det parlamentariske er temmelig